

Kaj mislim o kritiki, ki "ocenjuje literarna dela predvsem z vidika jezika", sem nakazal že, ko sem govoril o literaturi, ki se ukvarja z jezikovnimi kombinacijami in presenečenji. Imenoval sem jo literaturo za prazna srca. Kritike, ki jo ocenjuje in hvali zaradi njenih dosežkov v smeri, ki jo pač zasleduje, pa seveda ne morem označiti drugače, kakor da je pač praznega srca, predvsem pa prazne glave. Nikakor pa ne more biti manifestacija "izostrenega čuta za novo vlogo literature in umetniške besede sploh v našem času".

Josip Vidmar, *Turobno pismo*, Sodobnost 4, 1977

Ali moja "nesreča", kar se jezika tiče, je bila ta, da sem prišel na svet na Štajerskem in da nisem znal našega "kranjskega" (nočem prizadeti Dolenjcev!) jezika - in to mi je tudi očital že prvi moj kritik, Budal; gledal je s stražarskega sveta na našo domovino in je lahko več in bolje videl. In danes vidim, kako je prav, ko se te naše "kranjščine" nisem nikoli privadil, kajti začel sem popisovati svojega domačega človeka, a tega sem hotel po domače in po slovensko prikazati; pisal sem o svojih ali o naših ljudeh, a pisal sem za naš slovenski svet ... se pravi, da se nikoli nisem izživljal z narečjem, ali se šel kakršne koli literarne novacije s svojo "štajerščino" ...

Ivan Potrč, *Jezik - to je pisateljeva podoba*, Sodobnost 4, 1977

Slovnice, pravopisi, slovarji ipd. ne smejo biti zakoniki, ki bi si vse kratko in malo podrejali, vendar bi veljalo znova razmisliti o nekaterih konvencijah ali dogovorih, ki bi jih morali po skupnem spoznanju skupaj spoštovati - in sicer ne samo zaradi bolj jasnega sporazumevanja med ljudmi, če jih že pisatelj kdaj krši v imenu ustvarjalnosti, naj bo, ne vem pa, čemu naj bi jih kršil brez potrebe in koristi, samo zato na primer, da bi koga jezil ali se delal pogumnega? Hočem reči: mislim, da morata hkrati obstajati ustvarjalna svoboda v jeziku in dogovorjen red, ki naj pomaga ravno to ljudsko ali pisateljsko ustvarjalnost dodajati že doseženemu v jezikovni kulturi.

Beno Zupančič, *Novo ni isto kot primitivno in nepismeno*, Sodobnost 4, 1977

Kakor vse živo se razvija tudi jezik, tako po besedišču kot po skladnji: nekaj v njem odмира, drugo nastaja. Marsikaj tistega, kar se spremeni ali odmre v življenju, se spremeni ali odmre tudi v jeziku. Po drugi strani pa zmerom novi dosežki človeškega dela zahtevajo zmerom nove izraze in pomenske odtene ter nove načine izražanja. Ker so te potrebe glede na zmerom hitrejši razvoj in boljše obveščanje skoraj nenasitne, seveda ne moremo čakati, da bi na primer kakšna nova beseda nastala počasi in z leti, kot se je v znatni meri dogajalo v nekdanjih, spokojnejših časih. Življenje samo prisili tistega, ki nov izraz najbolj potrebuje, da ga najde ali ustvari sam.

Janez Menart, *Tudi jezik je politika*, Sodobnost 4, 1977